

Arrest

nr. 217 020 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 3 december 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 4 december 2015.

1.2. Op 19 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend naar verzoekers verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van H. S. R. (verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Sayed te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Sanglakht in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar Iran. U werkte autoherstelplaats. In 1389 (2010/2011) trouwde u met uw echtgenote N. W. (CGVS 15/36011, OV X

In 1394 (2015/2016) reisde u met uw vrouw en kinderen naar Mashad om een schrijn te bezoeken. U vroeg hiervoor geen reistoestemming aan. Onderweg terug naar Teheran werden jullie gecontroleerd door de politie. Zij namen jullie amayeshkaarten af, waarna ze u lieten gaan. Later werd u tot tweemaal toe gerepatrieerd. U werd ook aangesproken om deel te nemen aan de oorlog in Syrië. U vertrok uit Iran en kwam een maand later in België aan. U diende op 4 december 2015 een verzoek in tot internationale bescherming.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een werkvergunning, documenten betreffende vaccinatie van uw kinderen, Zweedse identiteitskaarten van uw moeder en zus, de overlijdensakte van uw vader foto's en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker om internationale bescherming geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker om internationale bescherming die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen

waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. Vooreerst leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfsstatus in Iran. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u, wanneer u gevraagd wordt naar de reden van het ontbreken van enige identiteitsdocumenten: "ik heb nooit een taskara gehad, ook geen Iraanse verblijfskaart" (DVZ, p. 9). U verklaarde er verder: "in Iran woonde ik illegaal. Indien ik werk had kreeg ik mijn salaris niet. [...] Op gebied van opleiding mochten mijn kinderen niet naar school gaan" (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook uw vrouw verklaart expliciet nooit Iraanse verblijfskaarten te hebben gehad (DVZ 15/36011, p. 9). Zij haalt evenmin aan dat jullie steeds legaal hebben geleefd tot kort voor jullie vertrek en verklaart louter: "in Iran hadden we veel problemen omdat mijn man geen documenten had en er illegaal was" (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter steeds legaal in Iran te hebben gewoond. Jullie amayeshkaart werd in 1394 – het jaar van uw vertrek uit Iran – afgenomen onderweg van Mashad terug naar Teheran. Jullie hadden geen reistoelating aangevraagd (CGVS II, p. 6, 19 en 20). Ook uw vrouw zou een verblijfsvergunning hebben gehad tot en met amayesh 10 (CGVS 15/36011 II, p. 6). Wanneer jullie met jullie verklaringen op de DVZ geconfronteerd worden ontkennen jullie louter dit gezegd te hebben (CGVS II, p. 7 en CGVS 15/36011 II, p. 6). Dat jullie op de DVZ, op de vraag naar de reden van het ontbreken van documenten, allebei aangaven nooit een Iraanse verblijfskaart te hebben gehad maar op het CGVS plots aangeven steeds legaal in Iran te hebben gewoond maar dat uw amayeshkaart kort voor uw vertrek door de politie zou zijn afgenomen, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de omstandigheden waarin jullie amayeshkaart werd afgenomen zijn jullie verklaringen weinig overtuigend. Zo zegt u dat jullie amayeshkaart werd afgenomen onderweg van Mashad terug naar Teheran (CGVS II, 19 en 20). Gevraagd naar de mogelijkheid van Afghanen met verblijfsdocumenten om te reizen in Iran zegt u dat Afghanen een toelating dienen aan te vragen (CGVS II, p. 19). U kan echter de procedure niet uitleggen omdat u dit zelf niet gedaan heeft (CGVS II, p. 19). Gevraagd waarom u dan geen reistoelating aanvroeg voor uw reis naar Mashad zegt u louter dat het voor een korte periode was en dat u het risico nam (CGVS II, p. 19). Gewezen naar mogelijke ernstige gevolgen voor het reizen zonder toelating en gevraagd waarom u toch niet gewoon een reistoelating aanvroeg zegt u dat u dacht dat ze jullie niet zouden lastig vallen (CGVS II, p. 19). Gezien u eerder in het gehoor steeds vertelt over de problemen voor Afghanen met Iraniërs en over hoe Afghanen door Iraniërs worden lastig gevallen is een dergelijke uitleg voor het nalaten een reistoestemming aan te vragen maar weinig overtuigend (CGVS II, p. 10, 11 en 18). Gevraagd wat uw vrouw ervan vond dat u geen reistoestemming wilde aanvragen geeft u louter mee dat ze niets zei (CGVS II, p. 21). U wordt verder gevraagd naar de mening van uw vrouw over het feit dat jullie zonder reistoestemming zouden reizen, wat ernstige gevolgen kon hebben, maar u kan hier niets concreets over zeggen (CGVS II, p. 21). Ook uw vrouw zelf kan hier weinig overtuigend over vertellen. Gevraagd naar de mogelijkheid voor Afghanen om te reizen door Iran zegt ze louter dat Afghanen het recht niet hebben om te reizen door Iran (CGVS 15/36011 II, p. 9). Gevraagd dit verder uit te leggen zegt ze kortweg dat jullie niet uit Teheran konden gaan (CGVS 15/36011 II, p. 9). Gevraagd of er een mogelijkheid was voor Afghanen om uit Teheran te gaan zegt ze vaagweg: "ik denk dat er een reisdocument is" (CGVS 15/36011 II, p. 19). Zij kan hier echter niets over zeggen en verklaart verder dat ze nooit naar buiten ging behalve die ene keer naar Mashad (CGVS 15/36011 II, p. 19 en 20). Gevraagd waarom jullie niet een dergelijk reisdocument aanvroegen zegt ze: "ik weet het niet, we vertrokken gewoon, het was een risico". Ze voegt hier vervolgens nog aan toe dat ze wist dat, indien jullie een dergelijk documenten zouden aanvragen, jullie veel last zouden krijgen (CGVS 15/36011 II, p. 20). Dergelijke verklaringen over de mogelijkheden voor Afghanen om te reizen binnen Iran zijn, zeker gezien jullie na een controle door de politie onderweg van Mashad naar Teheran jullie amayeshkaart dienden af te geven, weinig overtuigend.

Ook over uw werkvergunning zijn uw verklaringen twijfelachtig. Gevraagd of er beperking zijn voor Afghanen op de arbeidsmarkt zegt u dat zij enkel het werk mogen doen dat op de werkvergunning staat (CGVS II, p. 13). U zegt dat op uw werkvergunning uw werk van autoherstelling vermeld staat (CGVS II, p. 13). Echter, op uw werkvergunning staat "cleaning worker" vermeld. U wordt verder gevraagd hoe men het veld van werk dat vermeld staat op de werkvergunning kan wijzigen maar u blijkt hier niets over te weten. U weet zelfs niet of het überhaupt mogelijk is (CGVS II, p. 15). Gevraagd te verklaren waarom u hier niets over weet te vertellen, gezien dit een uitgesproken probleem van Afghanen in Iran betreft, kan u louter zeggen dat u dit niet heeft trachten te wijzigen.

Gezien de aard van dit probleem alle legale Afghanen in Iran raakt en er bovendien een ander werkveld vermeld staat op uw werkvergunning dan uw eigen werk doet uw totale gebrek aan kennis hierover ernstig twijfelen aan uw leven als Afghaans vluchteling in Iran.

Voorts is het opvallend dat zowel u als uw vrouw nauwelijks iets concreets weten te vertellen over jullie sociale leven als Afghanen in Iran. Zo wordt u gevraagd te vertellen over de mensen met wie u het meeste contact had in Iran waarop u vier vrienden benoemt (CGVS II, p. 8). Over een van hen weet u te zeggen dat hij van Jalalabad is en een collega van u, over een andere weet u louter dat hij Hazara is. U kan over deze twee vrienden van u niets anders vertellen of enige informatie geven (CGVS II, p. 8). Uw uitleg dat u zich niets meer kan herinneren van die periode is twijfelachtig (CGVS II, p. 8). Over de twee andere vrienden zegt u dan dat zij eigenlijk vrienden van uw vriend waren en dat u hen niet kent (CGVS II, p. 8). Erop gewezen dat het vreemd is dat u niets concreets weet te vertellen over de personen met wie u het meest contact had in Iran zegt u louter dat jullie collega's waren en soms samen ergens naartoe gingen, wat geenszins een verklaring biedt voor uw gebrek aan kennis over deze personen (CGVS II, p. 8). Ook uw vrouw weet niets concreets te vertellen over jullie sociale leven. Gevraagd te vertellen over de mensen met wie zij en u het meest contact hadden kan ze louter aanhalen dat jullie Hazara's kenden (CGVS 15/36011 II, p. 4). Ze kan echter niets over hen vertellen (CGVS 15/36011 II, p. 4 en 5). Zij zou zelfs jullie buren niet kennen (CGVS 15/36011 II, p. 5). Zelfs tijdens de grote religieuze feestdagen en nawruz zouden jullie volgens uw vrouw geen contact hebben gehad met de andere Afghanen in jullie buurt (CGVS 15/36011 II, p. 12). Dergelijke verklaringen over jullie sociale leven als Afghanen in Iran zijn geenszins geloofwaardig, zeker gezien jullie vijftig tot zestig gasten – "het waren vrienden" – uitnodigden op jullie huwelijksfeest (CGVS, p. 13 en 14).

Jullie leggen ook opmerkelijke verklaringen af over jullie talenkennis. Zo gaf zowel u als uw vrouw aan, hoewel het interview op de DVZ en op het CGVS in het Dari gebeurde, het Farsi in die mate te beheersen dat jullie het persoonlijk onderhoud in deze taal zouden kunnen doen (verklaring betreffende procedure). Gezien het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevoerd met behulp van een tolk die het Farsi niet beheerst kon jullie kennis van deze taal niet worden nagegaan. Echter, jullie verklaringen over de manier waarop jullie het Farsi in een dergelijke mate onder de knie zouden hebben gekregen zijn weinig overtuigend. Zo verklaren jullie beiden dat jullie nooit contact hadden met Iraniërs (CGVS II, p. 8 en 9 en CGVS 15/36011 II, p. 6). U ging niet naar een Iraanse school (CGVS II, p. 18). Uw vrouw ging niet naar school (CGVS 15/36011 II, p. 6). Wanneer dan gevraagd wordt aan uw vrouw hoe zij, als iemand die nauwelijks naar buiten kwam en met niemand in haar omgeving, tot haar buren toe, persoonlijk contact had, vloeiend Farsi heeft leren spreken, zegt ze vaagweg dat, wanneer men opgroeit in een land men de taal leert (CGVS 15/36011 II, p. 7). De vraag wordt opnieuw gesteld waarop ze op even vage wijze antwoordt dat ze een beetje heeft leren lezen en schrijven door de Koran te studeren (CGVS 15/36011 II, p. 7). Pas enkele vragen later kan zij dan meegeven dat zij koranles kreeg van een Iraanse vrouw (CGVS 15/36011 II, p. 8). Echter, ze kan niet eens bij benadering meegeven hoelang zij dit gedaan zou hebben, noch waarom ze koranles volgde bij een Iraanse vrouw in plaats van bij een Afghaanse. Zij verklaart eerst dat deze plaats dichtbij was en na herhaling van de vraag louter: "vader liet me niet naar buiten" (CGVS 15/36011 II, p. 8). Ook u antwoordt op de vraag hoe u vloeiend Farsi heeft leren spreken vaagweg: "ik ben daar opgeleid" (CGVS II, p. 21). Erop gewezen dat u niet naar een Iraanse school ging zegt u dan kortweg dat Dari en Farsi hetzelfde zijn (CGVS II, p. 22). Op de DVZ zegt u dan weer enkel in het Farsi te kunnen lezen en schrijven (DVZ, p. 4). U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nooit naar school te zijn geweest terwijl u op het CGVS verklaart drie jaar naar een Afghaanse school te zijn geweest (CGVS II, p. 18).

Uw vrouw legt verder opmerkelijke verklaringen af over de gebruikte munt in Iran. De Iraanse munteenheid is de rial. Iraniërs drukken echter alle bedragen in een oude munteenheid, namelijk de toman, waarbij één toman tien rial waard is. Gevraagd naar de verschillende briefjes in de Iraanse munt zegt zij dat er briefjes zijn van 20 toman tot 10000 toman (CGVS 15/36011 II, p. 12). Wanneer de vraag later nogmaals gesteld wordt somt zij, opnieuw beginnend van 20 toman, alle bestaande briefjes op (CGVS 15/36011 II, p. 13). Echter, uit informatie blijkt dat er ook een briefje van 100 rial – 10 toman – wordt gebruikt. Dat uw vrouw tot twee keer toe meegeeft dat de briefjes beginnen bij 20 toman doet ernstig twijfelen aan haar verblijf in Iran. Het is verder opmerkelijk dat zij, gevraagd wat er op de briefjes zelf geschreven staat – gezien zij steeds de term "toman" gebruikt – zegt dat er toman zou opgeschreven staan (CGVS 15/36011 II, p. 12 en 13). pas na enkele bijkomende vragen kan ze correct meegeven dat de briefjes in rial zijn. Echter, zij blijkt de waarde van de rial ten opzichte van de toman dan weer niet te kennen. Gevraagd hoeveel 20 toman waard is in rial zegt ze te denken dat dit bedrag in rial drie nullen heeft, dus 2000 rial waard is (CGVS 15/36011 II, p. 13). Echter, 20 toman is 200 rial.

Wanneer zij dan nogmaals ter bevestiging gevraagd wordt of er op een briefje ter waarde van 20 toman daadwerkelijk drie nullen staan zwijgt ze enige tijd, zegt dan dat ze het niet weet en verklaart uiteindelijk dan te denken dat er twee nullen zijn (CGVS 15/36011 II, p. 13). Dat uw vrouw niet eenduidig en correct weet mee te geven hoeveel de toman waard is in rial – nochtans essentiële en dagdagelijkse kennis voor mensen die in Iran wonen – doet verder twijfelen aan haar langdurige verblijf in Iran.

Jullie leggen ook vreemde verklaringen af over de leeftijd waarop jullie naar Iran zouden zijn verhuisd. U zegt eerst dat u zeer jong was wanneer u naar Iran verhuisde (CGVS II, p. 2). Gevraagd hoe oud u ongeveer was kan u dit niet meegeven (CGVS II, p. 3). Dit is opmerkelijk daar u op de DVZ enkele keren wist aan te geven dat u vier jaar oud was wanneer u verhuisde naar Iran (DVZ, p. 4). Ook uw vrouw verklaarde op de DVZ op haar vier jaar naar Iran te zijn verhuisd (DVZ 15/36011, p. 4). Op het CGVS verklaart zij dan weer naar Iran te zijn verhuisd wanneer ze een jaar was (CGVS 15/36011 II, p. 3).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenote er niet in slagen jullie beweerd verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Hierdoor biedt u geen zicht op uw herkomst en reële situatie voor uw komst naar België. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de vaccinatiedocumenten van uw kinderen dient gezegd dat corruptie in Iran wijdverspreid is en dergelijke documenten dus weinig bewijswaarde hebben. Aan de hand van de foto's kan ook niet worden afgeleid waar in en in welke omstandigheden u de jaren voor uw komst naar België heeft verbleven. De enveloppe toont louter aan dat u post heeft ontvangen uit Iran. De Zweedse identiteitskaarten van uw moeder en zus hebben geen betrekking op uw beweerd langdurige verblijf in Iran.

Het is ook merkwaardig dat u en uw vrouw jullie hele leven legaal leefden in Iran en u er legaal werkte maar dat jullie hier slechts een werkvergunning, vaccinatiedocumenten van uw kinderen en enkele recente foto's van weet neer te leggen. Gevraagd of u documenten van uw werk kan neerleggen, zoals een contract, zegt u louter dat "Iran geen documenten geeft" (CGVS II, p. 17). Erop gewezen dat u jarenlang legaal werkte in Iran – anders zou uw werkgever beboet worden wanneer hij gecontroleerd zou worden – en gevraagd dit uit te leggen ontwijkt u de vraag en zegt u slechts dat men in België een diploma krijgt maar dat dit niet bestaat voor Afghanen (CGVS II, p. 17). Indien jullie daadwerkelijk bijna heel jullie leven legaal in Iran woonden kan verwacht worden dat jullie dit meer zouden weten te documenteren dan louter met een – zoals eerder aangehaald – twijfelachtige werkvergunning, vaccinatiepapieren en enkele recente foto's. Jullie verklaringen over het ontbreken van jullie amayeshkaarten – op DVZ verklaarden jullie nooit een amayesh te hebben gehad, op het CGVS verklaarden jullie dat deze werden afgenomen tijdens een controle op een reis waarvoor jullie geen reistoelating hadden aangevraagd – werden in voorgaande reeds in twijfel getrokken. U wordt gevraagd of u daadwerkelijk niets anders kan neerleggen dat jullie langdurige verblijf in Iran kan staven maar u verwijst louter opnieuw naar jullie afgenomen amayeshkaarten en naar de Zweedse identiteitskaarten van uw moeder en zus (CGVS II, p. 17). U wordt dan gevraagd naar de amayeshkaarten van uw moeder en zus maar u antwoordt ontwijkend dat men geen asiel kan aanvragen in Zweden zonder amayeshkaarten (CGVS II, p. 17). De vaststelling dat jullie jullie langdurige legale verblijf in Iran nauwelijks kunnen documenteren doet nog verder twijfelen aan jullie leven als legale Afghaanse vluchtelingen in Iran.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker om internationale bescherming over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 10 augustus 2017 en 16 maart 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2 en CGVS II, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van: M. N. (verzoekster)

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sanglakht in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Bij de opkomst van de taliban in Afghanistan verhuisde u met uw familie naar Iran. In 1389 (2010/2011) trouwde u met uw echtgenoot S. R. H. (CGVS 15/35764, OV X).

In 1394 (2015/2016) reisde u met uw man en kinderen naar Mashad om een schrijn te bezoeken. U vroeg hiervoor geen reistoestemming aan. Onderweg terug naar Teheran werden jullie gecontroleerd door de politie. Zij namen jullie amayeshkaarten af, waarna ze u lieten gaan.

Later werd uw man tot tweemaal toe gerepatriëerd. Hij werd ook aangesproken om deel te nemen aan de oorlog in Syrië. U vertrok uit Iran en kwam een maand later in België aan. U diende op 4 december 2015 een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming een toelating consultatie van de manager van uw opvangcentrum voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In het kader van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS geeft u aan in België een psycholoog te consulteren vanwege de stress, gebrek aan slaap en angst. U brengt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen stukken aan waaruit kan worden afgeleid dat u als gevolg van deze problemen niet in staat zou zijn uw rechten in het kader van uw verzoek gerespecteerd te zien en te voldoen aan uw verplichtingen. U legt in het kader van uw asielerzoek een toelating consultatie opgesteld door de manager van uw opvangcentrum. Deze toelating vermeldt echter enkel dat het u toegestaan is om op consultatie te gaan zonder verder informatie te geven over de aard van de problemen die deze consultaties noodzakelijk zouden maken. Er kan dan ook geen enkele informatie met betrekking tot een eventuele bijzondere procedurele nood uit worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaats verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker om internationale bescherming geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker om internationale bescherming die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. Vooreerst leggen u en uw man tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfsstatus in Iran. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw man, wanneer hij gevraagd wordt naar de reden van het ontbreken van enige documentatie: "ik heb nooit een taskara gehad, ook geen Iraanse verblijfskaart"

(DVZ, p. 9). Hij verklaarde er verder: "in Iran woonde ik illegaal. Indien ik werk had kreeg ik mijn salaris niet. [...] Op gebied van opleiding mochten mijn kinderen niet naar school gaan" (vragenlijst CGVS 15/35764, vraag 5). Ook u verklaart expliciet nooit Iraanse verblijfskaarten te hebben gehad (DVZ 15/36011, p. 9). U haalt evenmin aan dat jullie steeds legaal hebben geleefd tot kort voor jullie vertrek en verklaart louter: "in Iran hadden we veel problemen omdat mijn man geen documenten had en er illegaal was" (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart uw man echter steeds legaal in Iran te hebben gewoond. Jullie amayeshkaart werd in 1394 – het jaar van uw vertrek uit Iran – afgenomen onderweg van Mashad terug naar Teheran. Jullie hadden geen reistoelating aangevraagd (CGVS II, p. 6, 19 en 20). Ook u zou een verblijfsvergunning hebben gehad tot en met amayesh 10 (CGVS 15/36011 II, p. 6). Wanneer jullie met jullie verklaringen op de DVZ geconfronteerd worden ontkennen jullie louter dit gezegd te hebben (CGVS II, p. 7 en CGVS 15/36011 II, p. 6). Dat jullie op de DVZ, op de vraag naar de reden van het ontbreken van documenten, allebei aangaven nooit een Iraanse verblijfskaart te hebben gehad maar op het CGVS plots aangeven steeds legaal in Iran te hebben gewoond maar dat jullie amayeshkaart kort voor jullie vertrek door de politie zou zijn afgenomen, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ook over de omstandigheden waarin jullie amayeshkaart werd afgenomen zijn jullie verklaringen weinig overtuigend. Zo zegt uw man dat jullie amayeshkaart werd afgenomen onderweg van Mashad terug naar Teheran (CGVS II, 19 en 20). Gevraagd naar de mogelijkheid van Afghanen om te reizen in Iran zegt hij dat Afghanen een toelating dienen aan te vragen (CGVS II, p. 19). Hij kan echter de procedure niet uitleggen omdat hij dit zelf niet gedaan heeft (CGVS II, p. 19). Gevraagd waarom hij geen reistoelating aanvraag voor jullie reis naar Mashad zegt hij louter dat het voor een korte periode was en dat hij het risico nam (CGVS II, p. 19). Gewezen op mogelijke ernstige gevolgen voor het reizen zonder toelating en gevraagd waarom hij toch niet gewoon een reistoelating aanvraag zegt uw man dat hij dacht dat ze jullie niet zouden lastig vallen (CGVS II, p. 19). Gezien hij eerder in het persoonlijk onderhoud steeds vertelt over de problemen voor Afghanen met Iraniërs en over hoe Afghanen door Iraniërs worden lastig gevallen is een dergelijke uitleg voor het nalaten een reistoestemming aan te vragen maar weinig overtuigend (CGVS II, p. 10, 11 en 18). Gevraagd wat u ervan vond dat hij geen reistoestemming wilde aanvragen geeft hij louter mee dat u niets zei (CGVS II, p. 21). Hij wordt verder gevraagd naar uw mening over het feit dat jullie zonder reistoestemming zouden reizen, wat ernstige gevolgen kon hebben, maar hij kan hier niets concreets over zeggen (CGVS II, p. 21). Ook uzelf kan hier weinig overtuigend over vertellen. Gevraagd naar de mogelijkheid voor Afghanen om te reizen door Iran zegt u louter dat Afghanen het recht niet hebben om te reizen door Iran (CGVS 15/36011 II, p. 9). Gevraagd dit verder uit te leggen zegt u kortweg dat jullie niet uit Teheran konden gaan (CGVS 15/36011 II, p. 9). Gevraagd of er een mogelijkheid was voor Afghanen om uit Teheran te gaan zegt u vaagweg: "ik denk dat er een reisdocument is" (CGVS 15/36011 II, p. 19). U kan hier echter niets over zeggen en verklaart verder dat u nooit naar buiten ging behalve die ene keer naar Mashad (CGVS 15/36011 II, p. 19 en 20). Gevraagd waarom jullie niet een dergelijk reisdocument aanvroegen zegt u: "ik weet het niet, we vertrokken gewoon, het was een risico". U voegt hier vervolgens nog aan toe dat u wist dat, indien jullie een dergelijk documenten zouden aanvragen, jullie veel last zouden krijgen (CGVS 15/36011 II, p. 20). Dergelijke verklaringen over de mogelijkheden voor Afghanen om te reizen binnen Iran zijn, zeker gezien jullie na een controle door de politie onderweg van Mashad naar Teheran jullie amayeshkaart dienden af te geven, weinig overtuigend.

Ook over zijn werkvergunning zijn de verklaringen van uw man twijfelachtig. Gevraagd of er beperkingen zijn voor Afghanen op de arbeidsmarkt zegt hij dat zij enkel het werk mogen doen dat op de werkvergunning staat (CGVS II, p. 13). Hij zegt dat op zijn werkvergunning zijn werk van autoherstelling vermeld staat (CGVS II, p. 13). Echter, op zijn werkvergunning staat "cleaning worker" vermeld. Hij wordt verder gevraagd hoe men het veld van werk dat vermeld staat op de werkvergunning kan wijzigen maar hij blijkt hier niets over te weten. Hij weet zelfs niet of het überhaupt mogelijk is (CGVS II, p. 15). Gevraagd te verklaren waarom hij hier niets over weet te vertellen, gezien dit een uitgesproken probleem van Afghanen in Iran betreft, kan hij louter zeggen dat hij dit niet heeft trachten te wijzigen. Gezien de aard van dit probleem alle legale Afghanen in Iran raakt en er bovendien met een ander werkveld vermeld staat op zijn werkvergunning dan zijn eigen werk doet zijn totale gebrek aan kennis hierover ernstig twijfelen aan zijn leven als Afghaans vluchteling in Iran.

Voorts is het opvallend dat zowel u als uw man nauwelijks iets concreets weten te vertellen over jullie sociale leven als Afghanen in Iran. Zo wordt uw man gevraagd te vertellen over de mensen met wie hij het meeste contact had in Iran waarop hij vier vrienden benoemt (CGVS II, p. 8). Over een van hen weet hij te zeggen dat hij van Jalalabad is en een collega van hem, over een andere weet hij louter dat hij Hazara is.

Hij kan over deze twee vrienden niets anders vertellen of enige informatie geven (CGVS II, p. 8). Zijn uitleg dat hij zich niets meer kan herinneren van die periode is twijfelachtig (CGVS II, p. 8). Over de twee andere vrienden zegt hij dan dat zij eigenlijk vrienden van zijn vriend waren en dat hij hen niet kent (CGVS II, p. 8). Erop gewezen dat het vreemd is dat hij niets concreets weet te vertellen over de personen met wie hij het meest contact had in Iran zegt hij louter dat zij collega's waren en soms samen ergens naartoe gingen, wat geenszins een verklaring biedt voor zijn gebrek aan kennis over deze personen (CGVS II, p. 8). Ook u weet niets concreets te vertellen over jullie sociale leven. Gevraagd te vertellen over de mensen met wie u en uw man het meest contact hadden kan u louter aanhalen dat jullie Hazara's kenden (CGVS 15/36011 II, p. 4). U kan echter niets over hen vertellen (CGVS 15/36011 II, p. 4 en 5). U zou zelfs jullie burens niet kennen (CGVS 15/36011 II, p. 5). Zelfs tijdens de grote religieuze feestdagen en nawruz zouden jullie volgens u geen contact hebben gehad met de andere Afghanen in jullie buurt (CGVS 15/36011 II, p. 12). Dergelijke verklaringen over jullie sociale leven als Afghanen in Iran zijn geenszins geloofwaardig, zeker gezien jullie vijftig tot zestig gasten – "het waren vrienden" – uitnodigden op jullie huwelijksfeest (CGVS 15/35764, p. 13 en 14).

Jullie leggen ook opmerkelijke verklaringen af over jullie talenkennis. Zo gaf zowel u als uw man aan, hoewel het interview op de DVZ en op het CGVS in het Dari gebeurde, het Farsi eveneens in die mate te beheersen dat jullie het persoonlijk onderhoud in deze taal zouden kunnen doen (verklaring betreffende procedure). Gezien het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevoerd met behulp van een tolk die het Farsi niet beheerst kon jullie kennis van deze taal niet worden nagegaan. Echter, jullie verklaringen over de manier waarop jullie het Farsi in dergelijke mate onder de knie zouden hebben gekregen zijn weinig overtuigend. Zo verklaren jullie beiden dat jullie nooit contact hadden met Iraniërs (CGVS II, p. 8 en 9 en CGVS 15/36011 II, p. 6). Uw man ging niet naar een Iraanse school (CGVS II, p. 18). U ging bent zelf nooit naar school gegaan (CGVS 15/36011 II, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt hoe u, als iemand die nauwelijks naar buiten kwam en met niemand in haar omgeving, tot haar burens toe, persoonlijk contact had, vloeiend Farsi heeft leren spreken, zegt u vaagweg dat wanneer men opgroeit in een land men de taal leert (CGVS 15/36011 II, p. 7). De vraag wordt opnieuw gesteld waarop u op even vage wijze antwoordt dat u een beetje heeft leren lezen en schrijven door de Koran te studeren (CGVS 15/36011 II, p. 7). Pas enkele vragen later kan u dan meegeven dat u koranles kreeg van een Iraanse vrouw (CGVS 15/36011 II, p. 8). Echter, u kan niet eens bij benadering meegeven hoelang u dit gedaan zou hebben, noch waarom u koranles volgde bij een Iraanse vrouw in plaats van bij een Afghaanse – u verklaart eerst dat deze plaats dichtbij was en na herhaling van de vraag louter: "vader liet me niet naar buiten" (CGVS 15/36011 II, p. 8). Ook uw man antwoordt op de vraag hoe hij vloeiend Farsi heeft leren spreken vaagweg: "ik ben daar opgeleid" (CGVS II, p. 21). Erop gewezen dat hij niet naar een Iraanse school ging zegt hij dan kortweg dat Dari en Farsi hetzelfde zijn (CGVS II, p. 22). Op de DVZ zegt hij dan weer enkel in het Farsi te kunnen lezen en schrijven (DVZ, p. 4). Hij verklaarde hier ook nooit naar school te zijn geweest terwijl hij op het CGVS verklaart drie jaar naar een Afghaanse school te zijn geweest (CGVS 15/35764 II, p. 18).

U legt verder opmerkelijke verklaringen af over de gebruikte munt in Iran. De Iraanse munteenheid is de rial. Iraniërs drukken echter alle bedragen in een oude munteenheid, namelijk de toman, waarbij één toman tien rial waard is. Gevraagd naar de verschillende briefjes in de Iraanse munt zegt u dat er briefjes zijn van 20 toman tot 10000 toman (CGVS 15/36011 II, p. 12). Wanneer de vraag later nogmaals gevraagd wordt somt u, opnieuw beginnend van 20 toman, alle bestaande briefjes op (CGVS 15/36011 II, p. 13). Echter, uit informatie blijkt dat er ook een briefje van 100 rial – 10 toman – wordt gebruikt. Dat u tot twee keer toe meegeeft dat de briefjes beginnen bij 20 toman doet ernstig twifelen aan uw verblijf in Iran. Het is verder opmerkelijk dat u, gevraagd wat er op de briefjes zelf geschreven staat – gezien u steeds de term "toman" gebruikt – zegt dat er toman zou op geschreven staan (CGVS 15/36011 II, p. 12 en 13). Pas na enkele bijkomende vragen kan u correct meegeven dat de briefjes van de rial zijn. Echter, u blijkt de waarde van de rial ten opzichte van de toman dan weer niet te kennen. Gevraagd hoeveel 20 toman waard is in rial zegt u te denken dat dit bedrag in rial drie nullen heeft, en dus overeenkomt met 2000 rial (CGVS 15/36011 II, p. 13). Echter, 20 toman is 200 rial. Wanneer u dan nogmaals ter bevestiging gevraagd wordt of er op een briefje ter waarde van 20 toman daadwerkelijk drie nullen staan zwijgt u enige tijd, zegt dan dat u het niet weet en verklaart uiteindelijk te denken dat er twee nullen zijn (CGVS 15/36011 II, p. 13). Dat u niet eenduidig en correct weet mee te geven hoeveel de toman waard is in rial – nochtans essentiële en dagdagelijkse kennis voor mensen die in Iran wonen – doet verder twifelen aan uw langdurige verblijf in Iran.

Uw man legt verder nog vreemde verklaringen af over de leeftijd waarop hij naar Iran zou zijn verhuisd. Hij zegt eerst dat hij zeer jong was wanneer hij naar Iran verhuisde (CGVS II, p. 2). Gevraagd hoe oud hij ongeveer was kan hij dit niet meegeven (CGVS II, p. 3).

Dit is opmerkelijk daar hij op de DVZ enkele keren wist aan te geven dat hij vier jaar oud was wanneer hij verhuisde naar Iran (DVZ, p. 4). Ook u verklaarde op de DVZ op uw vier jaar naar Iran te zijn verhuisd (DVZ 15/36011, p. 4). Op het CGVS verklaart u dan weer naar Iran te zijn verhuisd wanneer u een jaar was (CGVS 15/36011 II, p. 3).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenoot er niet in slagen jullie beweerde verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Hierdoor biedt u geen zicht op uw herkomst en reële situatie voor uw komst naar België. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U legt nog een toelating van uw opvangcentrum neer voor een consultatie bij een arts of in een ziekenhuis. Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U haalt aan dat u angst en stress ondervindt en een tekort aan slaap heeft vanwege jullie problemen in Iran. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien staat er geen enkele concrete informatie in dit document over de aard van uw problemen. Het betreft louter een toelating van uw opvangcentrum om op consultatie te gaan bij een arts of in een ziekenhuis.

Het is verder merkwaardig dat u en uw man jullie hele leven legaal leefden in Iran en uw man er legaal werkte maar dat jullie hier slechts een werkvergunning, vaccinatiedocumenten van uw kinderen en enkele recente foto's van weet neer te leggen. Gevraagd of hij documenten van zijn werk kan neerleggen, zoals een contract, zegt uw man louter dat "Iran geen documenten geeft" (CGVS II, p. 17). Erop gewezen dat hij jarenlang legaal werkte in Iran – anders zou zijn werkgever beboet worden wanneer hij gecontroleerd zou worden – en gevraagd dit uit te leggen ontwijkt hij de vraag en zegt slechts dat men in België een diploma krijgt maar dat dit niet bestaat voor Afghanen (CGVS II, p. 17). Indien jullie daadwerkelijk bijna heel jullie leven legaal in Iran woonden kan verwacht worden dat jullie dit meer zouden weten te documenteren dan louter met een – zoals eerder aangehaald – twijfelachtige werkvergunning, vaccinati papieren en enkele recente foto's. Jullie verklaringen over het ontbreken van jullie amayeshkaarten – op DVZ verklaarden jullie nooit een amayesh te hebben gehad, op het CGVS verklaarden jullie dat deze werden afgenomen tijdens een controle op een reis waarvoor jullie geen reistoelating hadden aangevraagd – werden in voorgaande reeds in twijfel getrokken. Uw man wordt gevraagd of hij daadwerkelijk niets anders kan neerleggen dat jullie langdurige verblijf in Iran kan staven maar hij verwijst louter opnieuw naar jullie afgenomen amayeshkaarten en naar de Zweedse identiteitskaarten van zijn moeder en zus (CGVS II, p. 17). Hij wordt dan gevraagd naar de amayeshkaarten van zijn moeder en zus maar antwoordt ontwijkend dat men geen asiel kan aanvragen in Zweden zonder amayeshkaarten (CGVS II, p. 17). De vaststelling dat jullie jullie langdurige legale verblijf in Iran nauwelijks kunnen documenteren doet verder twijfelen aan jullie leven als legale Afghaanse vluchtelingen in Iran.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker om internationale bescherming over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn

Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 10 augustus 2017 en 16 maart 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2 en CGVS II, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU

van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn (herschikking)).

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 september 2017 (stuk 2) en een bundel met 15 stukken aangaande de algemene situatie in Iran en de positie van Afghanen in Iran (stukken 3-17).

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog volgende stukken neer: een arbeidskaart van verzoeker (stuk 1), bewijzen in verband met een screening bij VDAB voor “*carrosserie*” (stuk 2) en een medisch attest *d.d.* 1 augustus 2018 aangaande verzoekster (stuk 3) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun verblijfsstatus in Iran; (ii) verzoekers niet-aannemelijke verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin hun amayeshkaart zou zijn afgenomen en ook hun verklaringen over de mogelijkheden voor Afghanen om te reizen binnen Iran, zeker gezien zij na een controle door de politie onderweg van Mashad naar Teheran hun amayeshkaart dienden af te geven, niet geloofwaardig zijn; (iii) verzoekers verklaringen aangaande zijn werkvergunning niet aannemelijk zijn; (iv) verzoekers nauwelijks iets concreets weten te vertellen over hun sociaal leven als Afghanen in Iran; (v) de verklaringen van verzoekers aangaande de wijze waarop zij het Farsi zouden hebben geleerd, niet kunnen overtuigen; (vi) verzoekster voorts foutieve verklaringen aflegt over de gebruikte munt in Iran; (vii) verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over de leeftijd waarop zij naar Iran zouden zijn verhuisd; (viii) de door verzoekers voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ix) het niet geloofwaardig is, zo verzoekers daadwerkelijk langdurig legaal in Iran hebben verbleven, zij nauwelijks documenten kunnen voorleggen.

2.3.2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Het middel kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Zo verzoeker nog verwijst naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn – die op zijn beurt geldt als een verwijzing naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn (herschikking), artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn (herschikking), dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Terugkeerrichtlijn verstreek, overeenkomstig artikel 20 van deze Richtlijn op 24 december 2010, doch deze Richtlijn werd uiteindelijk omgezet in Belgisch recht bij wet van 19 januari 2012 (BS 17 februari 2012). De omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn (herschikking) verstreek daarenboven, blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze Richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om deze verzoeken te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die de verzoeken kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers middels hun verklaringen niet aannemelijk maken daadwerkelijk als Afghaanse vluchtelingen in Iran te hebben verbleven en dat zij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk hebben gemaakt om een correct zicht te krijgen op hun verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor hun komst naar België en dus op hun eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift er niet in slagen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijven.

2.3.2.5.1. In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een verzoek om internationale bescherming indienden op 4 december 2015 en hun persoonlijk onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts plaatsvonden respectievelijk op 27 augustus 2017 en op 16 maart 2018 zodat de redelijke termijn is overschreden, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen welk belang zij hebben bij het aansturen op het feit dat hun verzoeken om internationale bescherming sneller hadden moeten worden behandeld. Zij kunnen immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

2.3.2.5.2. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun verblijfsstatus in Iran. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker te lezen als volgt: "(...) Vooreerst leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfsstatus in Iran. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u, wanneer u gevraagd wordt naar de reden van het ontbreken van enige identiteitsdocumenten: "ik heb nooit een taskara gehad, ook geen Iraanse verblijfskaart" (DVZ, p. 9). U verklaarde er verder: "in Iran woonde ik illegaal. Indien ik werk had kreeg ik mijn salaris niet. [...] Op gebied van opleiding mochten mijn kinderen niet naar school gaan" (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook uw vrouw verklaart expliciet nooit Iraanse verblijfskaarten te hebben gehad (DVZ 15/36011, p. 9). Zij haalt evenmin aan dat jullie steeds legaal hebben geleefd tot kort voor jullie vertrek en verklaart louter: "in Iran hadden we veel problemen omdat mijn man geen documenten had en er illegaal was" (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter steeds legaal in Iran te hebben gewoond. Jullie amayeshkaart werd in 1394 – het jaar van uw vertrek uit Iran – afgenomen onderweg van Mashad terug naar Teheran. Jullie hadden geen reistoelating aangevraagd (CGVS II, p. 6, 19 en 20). Ook uw vrouw zou een verblijfsvergunning hebben gehad tot en met amayesh 10 (CGVS 15/36011 II, p. 6). Wanneer jullie met jullie verklaringen op de DVZ geconfronteerd worden ontkennen jullie louter dit gezegd te hebben (CGVS II, p. 7 en CGVS 15/36011 II, p. 6). Dat jullie op de DVZ, op de vraag naar de reden van het ontbreken van documenten, allebei aangaven nooit een Iraanse verblijfskaart te hebben gehad maar op het CGVS plots aangeven steeds legaal in Iran te hebben gewoond maar dat uw amayeshkaart kort voor uw vertrek door de politie zou zijn afgenomen, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen." Met betrekking tot verzoekster wordt in gelijke zin gemotiveerd door de commissaris-generaal.

Waar verzoekers - onder verwijzing naar de arresten "F.N. tegen Zweden" en "M.A. tegen Zwitserland" - aanvoeren dat zij een plausibele verklaring kunnen geven voor de discrepantie vermits zij op de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd werden met standaardvragen en zij deze vraagstelling begrepen hadden als peilend naar de identiteitsdocumenten waarover zij op dat ogenblik beschikten, slagen zij er allerminst in te overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat de vraagstelling op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voor interpretatie vatbaar is en duidelijk gepeild werd naar de persoonlijke documenten waarover verzoekers beschikten of hebben beschikt en zij hierop beiden aangaven nooit een taskara, noch een Iraanse verblijfsvergunning te hebben gehad (administratief dossier verzoeker, stuk 21, vragen 23-25 en administratief dossier verzoekster, stuk 20, vragen 23-25), dient er bovendien vastgesteld dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn vrees voor vervolging eveneens én spontaan te kennen gaf dat hij illegaal in Iran woonde en gevraagd werd om oorlog te voeren in Syrië teneinde documenten te verkrijgen (administratief dossier verzoeker, stuk 21, vraag 3.5.). Ook verzoekster benadrukt dat hun problemen in Iran te maken hadden met het feit dat zij illegaal in het land verbleven (administratief dossier verzoekster, stuk 20, vraag 3.5.). De argumentatie in het verzoekschrift dat zij dachten dat het enkel ging over documenten waarover zij thans beschikten, kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden.

In zoverre verzoekers voorts aanvoeren dat het hen niet duidelijk is waarom zij de feiten anders zouden voorstellen dan de waarheid valt dan ook geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent hun verblijfsstatus in Iran.

Verzoekers verwijzen bovendien nog naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017 en menen dat het buiten kijf staat dat zij een zeer sterke band hebben met Iran in tegenstelling tot Afghanistan. In dit verband dient vooreerst onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In het aangehaalde arrest werd immers geoordeeld dat veel afstammelingen nooit in Afghanistan zijn geweest en aldus een gebrekkige kennis van Afghanistan kunnen tentoonspreiden en dat er in het voorliggende geval, rekening houdend met de informatie verschaft door UNHCR en op basis van een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel, moest worden vastgesteld dat verzoeksters hun langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aannemelijk maakten, waarbij een onderzoek diende te worden verricht naar de mogelijke terugkeer van Afghaanse onderdanen naar Afghanistan die vele jaren in Iran hebben verbleven. Dit is in onderhavig dossier niet het geval nu uit de uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers hun langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet aannemelijk weten te maken.

2.3.2.5.3. Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat verzoekers geen aannemelijke verklaringen afleggen aangaande de omstandigheden waarin hun amayeshkaarten zouden zijn afgenomen. Ten aanzien van verzoeker staat in dit verband te lezen als volgt: "(...) Zo zegt u dat jullie amayeshkaart werd afgenomen onderweg van Mashad terug naar Teheran (CGVS II, 19 en 20). Gevraagd naar de mogelijkheid van Afghanen met verblijfsdocumenten om te reizen in Iran zegt u dat Afghanen een toelating dienen aan te vragen (CGVS II, p. 19). U kan echter de procedure niet uitleggen omdat u dit zelf niet gedaan heeft (CGVS II, p. 19). Gevraagd waarom u dan geen reistoelating aanvraag voor uw reis naar Mashad zegt u louter dat het voor een korte periode was en dat u het risico nam (CGVS II, p. 19). Gewezen naar mogelijke ernstige gevolgen voor het reizen zonder toelating en gevraagd waarom u toch niet gewoon een reistoelating aanvraag zegt u dat u dacht dat ze jullie niet zouden lastig vallen (CGVS II, p. 19). Gezien u eerder in het gehoor steeds vertelt over de problemen voor Afghanen met Iraniërs en over hoe Afghanen door Iraniërs worden lastig gevallen is een dergelijke uitleg voor het nalaten een reistoestemming aan te vragen maar weinig overtuigend (CGVS II, p. 10, 11 en 18). Gevraagd wat uw vrouw ervan vond dat u geen reistoestemming wilde aanvragen geeft u louter mee dat ze niets zei (CGVS II, p. 21). U wordt verder gevraagd naar de mening van uw vrouw over het feit dat jullie zonder reistoestemming zouden reizen, wat ernstige gevolgen kon hebben, maar u kan hier niets concreets over zeggen (CGVS II, p. 21). Ook uw vrouw zelf kan hier weinig overtuigend over vertellen. Gevraagd naar de mogelijkheid voor Afghanen om te reizen door Iran zegt ze louter dat Afghanen het recht niet hebben om te reizen door Iran (CGVS 15/36011 II, p. 9). Gevraagd dit verder uit te leggen zegt ze kortweg dat jullie niet uit Teheran konden gaan (CGVS 15/36011 II, p. 9). Gevraagd of er een mogelijkheid was voor Afghanen om uit Teheran te gaan zegt ze vaagweg: "ik denk dat er een reisdocument is" (CGVS 15/36011 II, p. 19). Zij kan hier echter niets over zeggen en verklaart verder dat ze nooit naar buiten ging behalve die ene keer naar Mashad (CGVS 15/36011 II, p. 19 en 20). Gevraagd waarom jullie niet een dergelijk reisdocument aanvragen zegt ze: "ik weet het niet, we vertrokken gewoon, het was een risico". Ze voegt hier vervolgens nog aan toe dat ze wist dat, indien jullie een dergelijk documenten zouden aanvragen, jullie veel last zouden krijgen (CGVS 15/36011 II, p. 20). Dergelijke verklaringen over de mogelijkheden voor Afghanen om te reizen binnen Iran zijn, zeker gezien jullie na een controle door de politie onderweg van Mashad naar Teheran jullie amayeshkaart dienden af te geven, weinig overtuigend." Opnieuw dient vastgesteld dat in hoofde van verzoekster eenzelfde motivering werd opgenomen.

Verzoekers verwijzen naar de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zij melding maakt van het feit dat haar echtgenoot - verzoeker - tot twee maal toe werd gerepatrieerd naar Afghanistan. Zij hekelen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van hun verklaringen die zowel chronologisch, als doorleefd en gedetailleerd zijn en het feit dat er gerichte vragen werden gesteld waarbij er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld. De Raad wijst er vooreerst op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien dient benadrukt dat het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen dienstig verweer is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas van verzoekers, te ontcrachten.

Waar verzoekers menen dat het feit dat zij een risico hebben genomen en geen toelating hebben bekomen om naar Mashad te reizen niet van die aard is om te besluiten dat ze niet in Iran hebben gewoond, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers uitgaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen nu op zich niet wordt geoordeeld dat verzoekers nooit in Iran hebben gewoond, doch wél dat zij langdurig (legaal) als Afghaanse vluchtelingen in Iran zouden hebben verbleven. Voorts is het geheel ongeloofwaardig dat verzoekers, in de door hen geschetste context van problemen voor Afghanen met Iraniërs en gelet op het feit dat zij op de hoogte waren van de noodzaak om een reisdocument te bekomen alvorens zich te verplaatsen buiten Teheran – hetgeen zij ook uitdrukkelijk bevestigen in het verzoekschrift – en de mogelijke kwalijke gevolgen bij ontbreken daarvan, het risico zouden hebben genomen om zonder dergelijk reisdocument van Teheran naar Mashad (en terug) te reizen. Met het louter bekritisieren en betwisten van deze vaststelling, slagen verzoekers er allerminst in om voormelde appreciatie in een ander daglicht te plaatsen.

De argumentatie dat verzoekers wel degelijk de procedure kennen die Afghanen met verblijfsdocumenten moeten ondernemen om te reizen in Iran staat haaks op de vaststelling dat verzoeker gedurende het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft niets van deze procedure te kennen omdat hij ze zelf niet doorlopen heeft (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 20). Ook verzoekster geeft aan niet te kunnen uitleggen hoe Afghanen met een verblijfsvergunning zouden kunnen reizen (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 10).

2.3.2.5.4. Hoewel verzoekers gevolgd kunnen worden waar zij aanvoeren dat er geen vertaling van de door verzoeker voorgelegde werkvergunning aanwezig lijkt te zijn in het administratief dossier en bijgevolg niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat er "*cleaning worker*" vermeld zou staan op de werkvergunning én zij zelf een vertaling bijbrengen van de werkvergunning waar sprake is van "*carrosserie werker*" (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 7), moet worden vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen aangaande het verschil voor Afghanen met of zonder dergelijke werkvergunning erg vaag en ontwijkend zijn. Ook het enkele gegeven dat uit de "*testing*" van 13 december 2016 door VDAB zou blijken dat verzoeker enige kennis heeft van carrosserie en de wil heeft om hierin tewerkgesteld te worden, doch een voorbereidingsopleiding nodig heeft om op een moderne en snellere manier te leren werken (stuk 2, rechtsplegingsdossier, stuk 7), kan zijn vage en beperkte kennis van werkvergunningen in Iran niet toedekken. Zo stelt hij immers vaag: "*het is bekend dat die persoon vrij kan werken, degene die het niet hebben kunnen niet vrij werken.*" Geconfronteerd met de vaststelling dat er in Iran duizenden Afghanen illegaal aan het werk zijn, stelt verzoeker dat het voordeel van een dergelijke kaart is dat het "*ministerie komt je niet vangen*" en je dus het "*recht van werk hebt*". Wanneer gepolst wordt naar het verschil voor verzoeker zelf, beperkt verzoeker zich opnieuw tot het beknopte antwoord dat hij zo vrij kan werken (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 13 en 15). Ook met betrekking tot de vraag naar de verschillende mogelijkheden van werk die Afghanen kunnen uitoefenen, de wijze waarop Afghanen hun specifieke werkvergunning zouden kunnen laten aanpassen, alsook aangaande het kantoor waar een dergelijke werkvergunning wordt afgeleverd, kan verzoeker geen heldere en eenduidige antwoorden aanreiken (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 13-16), hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan zijn verklaringen als zou hij als Afghaanse vluchteling in Iran hebben gewerkt met behulp van een werkvergunning. Te meer nu uit hetgeen volgt blijkt dat verzoeker over zijn sociaal leven – waaronder zijn contacten met collega's – niets concreets kan vertellen en erg oppervlakkig blijft.

2.3.2.5.5. De Raad merkt voorts op dat uit de verklaringen van verzoekers aangaande hun sociaal leven in Iran niet kan blijken dat zij contacten hadden met Afghanen binnen de Afghaanse gemeenschap aldaar. Vooreerst dient erop gewezen dat de kennis die verzoekers aangaande de verschillende etnieën in Afghanistan – nochtans een belangrijk gegeven – tentoonspreiden erg beperkt is en zij weinig tot geen toelichting kunnen geven over de culturele verschillen of verschillen in tradities van hun eigen "*etnie*" ten opzichte van de overige etnieën (administratief dossier verzoeker, stuk 9, p. 4 en 6 en administratief dossier verzoekster, stuk 10, p. 4-5). Sterker nog, verzoekster kan tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geheel niet aangeven tot welke etniciteit zij behoort, noch wat de etnie haar ouders is (administratief dossier verzoekster, stuk 20, vragen 6 d) en e)). Voorts is het niet aannemelijk dat verzoekers *quasi* niets weten over hun voorgehouden land van herkomst en erg vage verklaringen afleggen over de redenen waarom hun ouders Afghanistan zouden zijn ontvlucht, nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hierover informatie zouden hebben bekomen via hun ouders of andere familieleden, dan wel andere Afghaanse vluchtelingen in Iran. Verzoeker beperkt zich echter tot de verklaring dat zijn ouders omwille van de oorlog tussen de overheid en de Taliban Afghanistan hebben verlaten, doch dat zij verder "*niets speciaal*" hebben verteld over Afghanistan.

Hij kan daarbij ook geen leden van de Taliban in Afghanistan duiden, behoudens "Osama Bin Laden" (administratief dossier verzoeker, stuk 9, p. 5-6 en 27). Ook verzoekster geeft aan dat haar ouders Afghanistan zijn ontvlucht omwille van de oorlog, ook maakt zij melding van een ontvoering en moord op familieleden, doch zij kan verder zo goed als niets vertellen over haar voorgehouden regio van herkomst (administratief dossier verzoekster, stuk 10, p. 5). Dat zij gedurende het tweede persoonlijk onderhoud plots meer kan vertellen over het leven van haar ouders in Afghanistan, schrijft zij zelf toe aan het feit dat zij na het eerste persoonlijk onderhoud contact opnam met haar moeder teneinde meer informatie te bekomen (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 4), hetgeen eerder wijst op een ingestudeerd karakter van haar nieuwe kennis. Deze overwegingen dragen bij aan het besluit dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers als Afghaanse vluchtelingen in Iran zouden hebben gewoond. De erg beknopte kennis die zij van Afghanistan tentoonspreiden, kan bovendien kennis zijn die zij via zelfstudie of door overdracht van derden hebben vergaard.

Ook meer algemeen zijn de verklaringen van verzoekers aangaande hun sociaal leven dermate oppervlakkig, dat moet worden vastgesteld dat zij geen zicht bieden op hun levensomstandigheden in Iran. Het is naar het oordeel van de Raad immers volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers, die nochtans verklaren dat er vijftig tot zestig gasten op hun huwelijk aanwezig waren, geen enkele concreet gegeven kunnen aanreiken met betrekking tot hun sociaal leven. Dienaangaande wordt dan ook pertinent in de bestreden beslissingen overwogen als volgt: *"Voorts is het opvallend dat zowel u als uw vrouw nauwelijks iets concreets weten te vertellen over jullie sociale leven als Afghanen in Iran. Zo wordt u gevraagd te vertellen over de mensen met wie u het meeste contact had in Iran waarop u vier vrienden benoemt (CGVS II, p. 8). Over een van hen weet u te zeggen dat hij van Jalalabad is en een collega van u, over een andere weet u louter dat hij Hazara is. U kan over deze twee vrienden van u niets anders vertellen of enige informatie geven (CGVS II, p. 8). Uw uitleg dat u zich niets meer kan herinneren van die periode is twijfelachtig (CGVS II, p. 8). Over de twee andere vrienden zegt u dan dat zij eigenlijk vrienden van uw vriend waren en dat u hen niet kent (CGVS II, p. 8). Erop gewezen dat het vreemd is dat u niets concreets weet te vertellen over de personen met wie u het meest contact had in Iran zegt u louter dat jullie collega's waren en soms samen ergens naartoe gingen, wat geenszins een verklaring biedt voor uw gebrek aan kennis over deze personen (CGVS II, p. 8). Ook uw vrouw weet niets concreets te vertellen over jullie sociale leven. Gevraagd te vertellen over de mensen met wie zij en u het meest contact hadden kan ze louter aanhalen dat jullie Hazara's kenden (CGVS 15/36011 II, p. 4). Ze kan echter niets over hen vertellen (CGVS 15/36011 II, p. 4 en 5). Zij zou zelfs jullie burens niet kennen (CGVS 15/36011 II, p. 5). Zelfs tijdens de grote religieuze feestdagen en Nawruz zouden jullie volgens uw vrouw geen contact hebben gehad met de andere Afghanen in jullie buurt (CGVS 15/36011 II, p. 12). Dergelijke verklaringen over jullie sociale leven als Afghanen in Iran zijn geenszins geloofwaardig, zeker gezien jullie vijftig tot zestig gasten – "het waren vrienden" – uitnodigden op jullie huwelijksfeest (CGVS, p. 13 en 14)."* Met betrekking tot verzoekster lopen de vaststellingen en overwegingen gelijk.

Met het louter verwijzen naar verzoekers verklaringen aangaande zijn collega's en zijn werk en het betoog dat hij hierover nochtans veel informatie heeft verschaft, slagen verzoekers er allerminst in te overtuigen. Uit hetgeen voorafgaat is immers gebleken dat verzoekers verklaringen aangaande werken als Afghaanse vluchteling in Iran, alsook zijn verklaringen over zijn collega's allerminst doorleefd en concreet van aard zijn. Met het louter verwijzen naar deze verklaringen, slagen verzoekers er dan ook niet in om de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekers er voorts nog op wijzen dat zij geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over hun huwelijk in Iran en het feit dat zij vijftig tot zestig gasten uitnodigden op hun huwelijksfeest, moet er evenwel op gewezen dat verzoeksters verklaringen aangaande haar huwelijk allerminst doorleefd en geloofwaardig van aard zijn. Zo kan zij amper vertellen over hoe het huwelijk concreet in zijn werk ging, kan zij zo goed als niets vertellen over de ceremonie waarbij zij man en vrouw werden, kan zij geen enkel nummer benoemen dat tijdens de trouw gespeeld werd en slaagt zij er bovendien niet in om de verschillen tussen een Afghaanse en een Iraanse huwelijk te benoemen (administratief dossier verzoekster, stuk 10, p. 9). Bovendien blijken zowel verzoeker als verzoekster niet in de mogelijkheid te verkeren om iets over de vijftig tot zestig gasten te vertellen die op hun huwelijk aanwezig waren, hetgeen allerminst geloofwaardig is nu zij hen nochtans als "vrienden" bestempelen (administratief dossier verzoeker, stuk 9, p. 13-14 en administratief dossier verzoekster, stuk 10, p. 8).

Dat verzoekster eerder gereserveerd is, waardoor zij weinig contact had met de buitenwereld en zij bovendien uit een conservatieve familie afkomstig is, kan haar totaal gebrek aan (kennis van hun) sociaal leven niet verklaren of verschonen. Er dient immers op gewezen dat verzoekster zelf aangeeft dat zij en haar man vrienden hadden, meer bepaald Hazara's en zij ook melding maakt van de verschillende gasten op haar huwelijk.

Slechts wanneer zij wordt aangespoord om meer te vertellen over deze vrienden, verschuilt verzoekster zich plots achter het feit dat zij uit een conservatief gezin afkomstig is, hetgeen niet kan overtuigen (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 4-5). Bovendien dient erop gewezen dat verzoekster later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat zij koranlessen volgde en *“wij vrouwen kwamen samen in onze buurt in onze straat, daar voor ons huis was een station van baisj, oude en jonge vrouwen zeiden ze leer heilige koran daar,”* (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 8), hetgeen haaks staat op haar bewering als zou zij nooit contact hebben gehad met andere mensen in Iran behoudens haar man en ouders (p. 6). Ook de vaststelling dat verzoekster aangeeft dat ze Farsi leerde omdat *“wanneer je opgroeit in een land dan leer je de taal”* en dit ondanks het feit dat zij verklaren thuis Dari te spreken (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 8), doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen als zou zij een totaal geïsoleerd leven binnenshuis hebben geleid in Iran.

Waar verzoekers nog wijzen op de Zweedse identiteitskaarten van de moeder en zus van verzoeker, dient erop gewezen dat deze geen betrekking hebben op het langdurig verblijf van verzoekers in Iran. Bovendien blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt te betogen, erg ontwijkende verklaringen aflegde over de amayeshkaarten van zijn moeder en zus (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 17).

2.3.2.5.6. Verzoekers vervolgen in hun verzoekschrift dat het evident is dat zij, gelet op hun langdurig verblijf in Iran, zowel Dari als Farsi spreken en zelfs een Farsi-accent ontwikkeld hebben en hekelen voorts dat de commissaris-generaal geen tolk heeft voorzien die minstens kon noteren of bepaalde woorden in Farsi werden meegedeeld of uitgesproken. Voorts wijzen verzoekers erop dat zij het verschil tussen Dari en Farsi konden duiden en dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden kan blijken dat zij veel Farsi-woorden hebben gebruikt. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers zelf om een tolk Dari hebben verzocht, zodat het niet ernstig is om de commissaris-generaal te verwijten dat hij geen tolk heeft voorzien die (eveneens) Farsi kon. Daarnaast dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet betwist dat verzoekers Farsi kunnen spreken, doch wel terecht overweegt dat de verklaringen van verzoekers aangaande de wijze waarop zij Farsi zouden hebben aangeleerd niet aannemelijk zijn. Dat dit element naast de kwestie zou zijn, kan geenszins gevolgd worden nu de wijze waarop verzoekers Farsi leerden wel degelijk een essentieel element vormt voor de beoordeling van hun hoedanigheid van Afghaans vluchteling in Iran. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Jullie leggen ook opmerkelijke verklaringen af over jullie talenkennis. Zo gaf zowel u als uw vrouw aan, hoewel het interview op de DVZ en op het CGVS in het Dari gebeurde, het Farsi in die mate te beheersen dat jullie het persoonlijk onderhoud in deze taal zouden kunnen doen (verklaring betreffende procedure). Gezien het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevoerd met behulp van een tolk die het Farsi niet beheerst kon jullie kennis van deze taal niet worden nagegaan. Echter, jullie verklaringen over de manier waarop jullie het Farsi in een dergelijke mate onder de knie zouden hebben gekregen zijn weinig overtuigend. Zo verklaren jullie beiden dat jullie nooit contact hadden met Iraniërs (CGVS II, p. 8 en 9 en CGVS 15/36011 II, p. 6). U ging niet naar een Iraanse school (CGVS II, p. 18). Uw vrouw ging niet naar school (CGVS 15/36011 II, p. 6). Wanneer dan gevraagd wordt aan uw vrouw hoe zij, als iemand die nauwelijks naar buiten kwam en met niemand in haar omgeving, tot haar burens toe, persoonlijk contact had, vloeiend Farsi heeft leren spreken, zegt ze vaagweg dat, wanneer men opgroeit in een land men de taal leert (CGVS 15/36011 II, p. 7). De vraag wordt opnieuw gesteld waarop ze op even vage wijze antwoordt dat ze een beetje heeft leren lezen en schrijven door de Koran te studeren (CGVS 15/36011 II, p. 7). Pas enkele vragen later kan zij dan meegeven dat zij koranles kreeg van een Iraanse vrouw (CGVS 15/36011 II, p. 8). Echter, ze kan niet eens bij benadering meegeven hoelang zij dit gedaan zou hebben, noch waarom ze koranles volgde bij een Iraanse vrouw in plaats van bij een Afghaanse. Zij verklaart eerst dat deze plaats dichtbij was en na herhaling van de vraag louter: “vader liet me niet naar buiten” (CGVS 15/36011 II, p. 8). Ook u antwoordt op de vraag hoe u vloeiend Farsi heeft leren spreken vaagweg: “ik ben daar opgeleid” (CGVS II, p. 21). Erop gewezen dat u niet naar een Iraanse school ging zegt u dan kortweg dat Dari en Farsi hetzelfde zijn (CGVS II, p. 22). Op de DVZ zegt u dan weer enkel in het Farsi te kunnen lezen en schrijven (DVZ, p. 4). U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nooit naar school te zijn geweest terwijl u op het CGVS verklaart drie jaar naar een Afghaanse school te zijn geweest (CGVS II, p. 18).”* Opnieuw dient erop gewezen dat ten aanzien van verzoekster een gelijke motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat het evident is dat zij de taal machtig zijn door in Iran te wonen en dit ook noodzakelijk was om aldaar te overleven, wijst de Raad erop dat dit klemt met hun verklaringen over hun sociaal leven en waarin zij aangeven dat zij nagenoeg geen contact zouden hebben gehad met de buitenwereld (*supra*).

Met de argumentatie dat het logische argumenten zijn dat verzoekster koranles heeft gevolgd bij een Iraanse vrouw en dat verzoeker opgeleid is in Iran, beperken verzoekers zich voorts tot het louter volharderen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer beschouwd kan worden om de voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Ook het betoog dat verzoeker “opgegroeid” in plaats van “opgeleid” in Iran zou hebben gezegd, kan niet gevolgd worden nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat hij Farsi heeft geleerd omdat hij in Iran is opgeleid (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 22).

2.3.2.5.7. Tevens overweegt de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekster als volgt: *“U legt verder opmerkelijke verklaringen af over de gebruikte munt in Iran. De Iraanse munteenheid is de rial. Iraniërs drukken echter alle bedragen in een oude munteenheid, namelijk de toman, waarbij één toman tien rial waard is. Gevraagd naar de verschillende briefjes in de Iraanse munt zegt u dat er briefjes zijn van 20 toman tot 10000 toman (CGVS 15/36011 II, p. 12). Wanneer de vraag later nogmaals gevraagd wordt somt u, opnieuw beginnend van 20 toman, alle bestaande briefjes op (CGVS 15/36011 II, p. 13). Echter, uit informatie blijkt dat er ook een briefje van 100 rial – 10 toman – wordt gebruikt. Dat u tot twee keer toe meegeeft dat de briefjes beginnen bij 20 toman doet ernstig twifelen aan uw verblijf in Iran. Het is verder opmerkelijk dat u, gevraagd wat er op de briefjes zelf geschreven staat – gezien u steeds de term “toman” gebruikt – zegt dat er toman zou op geschreven staan (CGVS 15/36011 II, p. 12 en 13). Pas na enkele bijkomende vragen kan u correct meegeven dat de briefjes van de rial zijn. Echter, u blijkt de waarde van de rial ten opzichte van de toman dan weer niet te kennen. Gevraagd hoeveel 20 toman waard is in rial zegt u te denken dat dit bedrag in rial drie nullen heeft, en dus overeenkomt met 2000 rial (CGVS 15/36011 II, p. 13). Echter, 20 toman is 200 rial. Wanneer u dan nogmaals ter bevestiging gevraagd wordt of er op een briefje ter waarde van 20 toman daadwerkelijk drie nullen staan zwijgt u enige tijd, zegt dan dat u het niet weet en verklaart uiteindelijk te denken dat er twee nullen zijn (CGVS 15/36011 II, p. 13). Dat u niet eenduidig en correct weet mee te geven hoeveel de toman waard is in rial – nochtans essentiële en dagdagelijkse kennis voor mensen die in Iran wonen – doet verder twifelen aan uw langdurige verblijf in Iran.”*

Met het verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster allerm minst hooggeschoold is en ten onrechte van haar wordt verwacht dat ze toman kan omzetten naar rial, dat zij wel degelijk het verschil tussen rial en toman kende en zij bovendien niet bevrraagd werd over productprijzen, beperken verzoekers zich in feite tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat, los van het feit dat verzoekster niet hooggeschoold zou zijn, van een verzoekster om internationale bescherming die beweert zo goed als haar hele leven in Iran te hebben gewoond, mag worden verwacht dat zij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op haar onmiddellijke omgeving, zoals onder meer de gebruikte munteenheid. Het loutere feit dat enkel verzoekster werd bevrraagd omtrent de in Iran gebruikte munt, vermag evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande, nu dit wel degelijk erop wijst dat zij haar langdurig verblijf in Iran niet aannemelijk weet te maken. Bovendien wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.3.2.5.8. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over de leeftijd waarop zij naar Iran zouden zijn verhuisd. Zo verklaart verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog expliciet dat hij vier jaar oud was ten tijde van de verhuis naar Iran (administratief dossier verzoeker, stuk 21, vraag 10), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots niet langer kan meegeven hoe oud hij ongeveer was, behoudens het feit dat hij “zeer jong” was (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 3). Verzoekster verklaart dan weer op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij vier jaar was ten tijde van de verhuis naar Iran (administratief dossier verzoekster, stuk 20, vraag 10), hetgeen haaks staat op haar verklaring op de zetel van het Commissariaat-generaal als zou zij op eenjarige leeftijd Iran hebben verlaten (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 3).

Dat hun verklaringen geen, dan wel geen ernstige tegenstrijdigheden zouden betreffen, kan bezwaarlijk worden gevolgd nu uit het voorgaande wel degelijk blijkt dat verzoekers bijzonder incoherente verklaringen afleggen omtrent de leeftijd waarop zij Afghanistan zouden hebben verlaten en nochtans

redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekers over een dergelijke bepalende gebeurtenis precieze en consistente verklaringen kunnen afleggen.

2.3.2.5.9. Zo verzoekers nog betreuren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts een fractie van hun verklaringen op geloofwaardigheid heeft getoetst en er verschillende relevante verklaringen onbesproken zijn gelaten en zij voorts wijzen op aspecten die niet expliciet werden betwist door de commissaris-generaal (verzoekschrift, p. 13-17), dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Tevens dient te worden benadrukt dat de enkele vaststelling dat verzoekers een reeks elementen volgens hen wel correct konden weergeven, op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen betreffende datgene waaruit het beperkte en ongeloofwaardige karakter van de kennis van verzoekers blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes en niet-aannemelijkheden in de kennis van verzoekers zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die zij wel op een correcte wijze weergaven.

Verzoekers argumenteren vervolgens nog op algemene wijze dat geen ernstige poging ondernomen werd om hun langdurig verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran te onderzoeken, dat de commissaris-generaal zich heeft gesteund op zijn buikgevoel en niet op objectieve informatie en verwijzen ten slotte nog naar de diverse artikelen over de situatie in Iran die werden toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-17). De Raad wijst er vooreerst op dat uit het administratief dossier en het voorgaande blijkt dat verzoekers wel degelijk uitvoerig werden bevraagd over hun voorgehouden leven als Afghaanse vluchteling in Iran, doch dat moet worden vastgesteld dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over hun precieze verblijfsstatus in Iran, dat zij bovendien vage, oppervlakkige en ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over hun leven aldaar en zij zo goed als geen, laat staan bewijskrachtige, documenten kunnen voorleggen om hun bewering als zouden zij langdurig als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben verbleven. Dit alles leidt er dan ook toe te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweringen als zouden zij langdurig in Iran als Afghaanse vluchtelingen hebben geleefd. Ook de diverse artikelen die verzoekers bijbrengen aangaande de situatie (van Afghanen) in Iran (verzoekschrift, stukken 3-17) vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande, nu zij louter algemene informatie betreffen die geenszins betrekking hebben op verzoekers. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekers daadwerkelijk als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben verbleven, nu zij - gelet op het voorgaande - hieromtrent geenszins aannemelijke verklaringen afleggen.

Waar verzoekers, onder verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer verzoekschrift, stuk 2), onderstrepen dat zij niet bevraagd werden omtrent het politieke reilen en zeilen in Iran, noch voldoende gehoord werden over het dagelijkse leven in Iran en niet betwist wordt dat zij de nodige kennis hebben inzake het verblijfsrecht in Iran en alles wat verwacht kan worden van een Afghaanse vluchteling die in Iran heeft geleefd, gaan zij voorbij aan de diverse pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij wel degelijk werden ondervraagd over diverse relevante aspecten voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun voorgehouden hoedanigheid als Afghaanse vluchteling in Iran, zoals onder meer hun sociale leven in Iran, en waaruit blijkt dat hun verklaringen geheel ongeloofwaardig zijn. Overigens dient herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Waar verzoekers op algemene wijze verwijzen naar hun kwetsbare positie als Afghaanse vluchtelingen in Iran en hiertoe citeren uit diverse rapporten (verzoekschrift, p. 26-29), dient te worden herhaald dat - gelet op het voorgaande en gezien de uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen - verzoekers er niet in slagen hun hoedanigheid als Afghaanse vluchteling in Iran aannemelijk te maken, zodat dit betoog niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.2.5.10. In zoverre in het verzoekschrift nog staat te lezen dat niet lijkt te worden betwist dat beide verzoekers laaggeschoold zijn, dient erop gewezen dat verzoekers aangaande hun scholing tegenstrijdige verklaringen afleggen, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen als zouden zij niet, dan wel beperkte scholing, hebben genoten.

Zo dient immers vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft dat hij geen formeel onderwijs heeft gevolgd en enkel kan lezen en schrijven in Farsi (administratief dossier verzoeker, stuk 21, vraag 11), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal dan weer te kennen geeft dat hij drie jaar naar school is gegaan (administratief dossier verzoeker, stuk 5, p. 19). Ook verzoekster legt incoherente verklaringen af aangaande haar opleiding, hetgeen verder het vermoeden versterkt dat verzoekers geen zicht wensen te bieden op hun werkelijke scholingsgraad. Verzoekster verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zij analfabeet is (administratief dossier verzoekster, stuk 20, vraag 11) om tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan te geven dat zij wel degelijk koranlessen volgde bij een Iraanse vrouw, waarbij zij de koran leerde, het alfabet en daarna het lezen ervan (administratief dossier verzoekster, stuk 5, p. 8).

Waar verzoekers voorts nog verwijzen naar hun "*profiel*" laten zij na om te verduidelijken wat dit profiel precies zou betreffen, noch tonen zij *in concreto* aan waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen.

2.3.2.5.11. Voor het overige blijven verzoekers in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hen uiteengezette vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, te ontkrachten.

2.3.2.5.12. De door verzoekers bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot de arbeidskaart van verzoeker met bijgevoegde vertaling en de verschillende documenten aangaande de screening voor carrosserie door VDAB (stukken 1 en 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het feit dat verzoeker werkwilgig is, hetgeen blijkt uit de testing van VDAB, volkomen los staat van de asielpcedure en van geen enkel belang is voor de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers.

Verzoekers leggen voorts een medisch attest *d.d.* 1 augustus 2018 voor (stuk 3 van rechtsplegingsdossier, stuk 7), maar hieruit blijkt enkel dat verzoekster zwanger is op die datum.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de door verzoekers voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ii) het niet geloofwaardig is, zo verzoekers daadwerkelijk langdurig legaal in Iran hebben verbleven, zij nauwelijks documenten kunnen voorleggen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekers uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de naar voor gebrachte vluchtrelazen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor verzoekers kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan. Zij moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio in het land van herkomst waar de verzoekers feitelijk hebben verbleven. Verzoekers maken omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun verblijfplaats(en) en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.5. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijk onderhouds kreeg zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER